

Homilia del bisbe auxiliar de Barcelona, Sebastià Taltavull, en el 125
aniversari de la Fundació de l'Obra Social del Nen Déu

Homilia del bisbe auxiliar de Barcelona, Sebastià Taltavull, en el 125 aniversari de la Fundació de l'Obra Social del Nen Déu

Festa de l'Anunciació del Senyor 125 aniversari de la Fundació de l'Obra Social del
Nen Déu I la Paraula es va fer home i visqué entre nosaltres, i vam contemplar la
seva glòria, glòria que té del Pare com a Fill únic, ple de gràcia i de veritat. Joan
dóna testimoniatge d'ell i clama: «Aquest és [...]

25 Març, 2017 - ESGLÉSIA DE BARCELONA

Festa de l'Anunciació del Senyor
125 aniversari de la Fundació de l'Obra Social del Nen Déu

I la *Paraula es va fer home i visqué entre nosaltres*, i vam contemplar la seva glòria, glòria
que té del Pare com a Fill únic, ple de gràcia i de veritat. Joan dóna testimoniatge d'ell i
clama: «Aquest és aquell de qui vaig dir: el qui ve darrera meu m'ha passat al davant,
perquè era primer que jo». Cert, de la seva plenitud, tots n'hem rebut, i gràcia per gràcia;
perquè la Llei fou donada per Moisès; *la gràcia i la veritat ens han vingut per Jesucrist*. Déu,
ningú no l'ha vist mai; l'Unigènit que és al si del Pare és qui l'ha revelat (Jn 1,1-18)

Benet XVI, a *Deus caritas est* parla de la vertadera *originalitat del Nou Testament* i diu que
no consisteix en noves idees, sinó en la gura mateixa de Crist que dóna carn i sang als
conceptes: un realisme inaudit . Estem davant la màxima expressió de la revelació de Déu
en Jesús, que és el misteri de l'Encarnació. És en la contemplació dels misteris de la vida de
Jesús, allà on ell ha realitzat la voluntat del Pare.

L'acte extrem d'encarnació, la màxima expressió de l'amor de Déu a la humanitat, quan
Jesús ha dit al Pare: *no es faci la meua voluntat sinó la vostra* és l'acceptació de la mort. És
allí, a la creu, on pot contemplar-se aquesta veritat. I a partir d'allí s'ha de definir ara que és
l'amor. I, des d'aquesta mirada, el cristià troba l'orientació del seu viure i del seu estimar
(DCE 12).

Contemplant els misteris de la vida de Crist com una unitat, centrant-nos en aquell aspecte que pot presentar més novetat, més necessitat, més actualitat per a la nostra vida. El *seguiment* de Jesús prové d'un *enamorament* d'ell i, a aquest, segueix un *coneixement* cada dia més progressiu i profund de la seva persona i dels seus missatges.

Uns referents claus per a ser dels

- A l'anunci del naixement de Jesús hi ha la resposta del de Maria de Natzaret (cf. Lc 1,26-38). Déu ha comptat amb la humanitat, amb nosaltres.
- Ella entén com Déu s'enamora, Ell que és tot Amor (1Jh 4,8). La iniciativa és seva.
- Ella coneix la tradició del seu poble, les seves profundes arrels religioses, les que han estat sempre un reclam per a la seva delitació. Déu s'ha *enamorat* del seu poble (Dt 7,7).

Què significa tot això? Moció interior d'obertura: un misteri. Déu escull una jove, la troba disponible per a dur a terme el seu pla de salvació. El que ha fet Maria és *creure*, donar tota la confiança. *Creure és posseir anticipadament allò que esperem, és conèixer realitats que no veiem* (He 1,11)

Així ho ha fet Maria de Natzaret. Déu l'ha trobada preparada. Ha estat el moment de la plenitud del temps (Ga 4,4s), quan l'eternitat ha entrat en la nostra història i quan aquesta s'ha obert a l'eternitat, al seu destí ple i definitiu en Déu. En la persona de Maria descobrim l'home, *capaç de Déu*, un misteri d'obertura possible per a tothom!

Tot això ha estat possible gràcies a la resposta generosa de Maria de Natzaret, quan ha dit el Sí incondicional a la Paraula que li ha estat dirigida. ECCE, FIAT, MAGNIFICAT.

Déu aposta per la vida humana i ens necessita per a realitzar el seu pla de salvació. Per això, escull i li proposa que col·labori amb Ell. ¿Com troba a Maria? La troba amb capacitat d'escolta, amb voluntat positiva de resposta, amb la confiança decisió de posar-se a les seves mans i complir el que Déu li demana. Déu li ha dit i ens diu a cadascú de nosaltres: *confia*

Homilia del bisbe auxiliar de Barcelona, Sebastià Taltavull, en el 125
aniversari de la Fundació de l'Obra Social del Nen Déu

en mi , no tinguis por , deixa t sorprendre , surt de tu mateix i segueix-me

Quan Déu ens sorprèn així, ens demana que li siguem dels. Avui agraïm la delitat de la beata Madre Carmen i totes les religioses que han donat resposta generosa a la crida de Déu i a tots aquells i aquelles que van fer possible fa 125 anys l'inici d'aquesta obra en favor dels més pobres.

Recordo amb emoció les paraules que els nens Antonio i Maria del Mar van dirigir al Papa Benet XVI el dia de la visita al Nen Déu, al Guinardó, després de dedicar la basílica de la Sagrada Família. I la resposta també plena d'emoció del Papa Benet. En aquells moments, aquesta institució era un cant a la vida i representava tantes persones i institucions que en aquests moments s'hi dediquen de ple en cos i ànima. El Papa Benet ho agraïa amb aquestes paraules:

Siento una gran alegría al poder estar con todas las personas que formáis esta más que centenaria Obra Bené co-Social del *Nen Déu*. Agradezco al Cardenal Lluís Martínez Sistach, Arzobispo de Barcelona, a la Hermana Rosario, Superiora de la Comunidad, a los niños Antonio y María del Mar, que han tomado la palabra, así como a los que tan maravillosamente han cantado, la cordial bienvenida que me han dispensado.

També estic agraït als presents, en especial als membres del Patronat de l'Obra, a la Mare General i a les Religioses Franciscanes dels Sagrats Cors, als nens, joves i adults acollits en aquesta institució, als seus pares i altres familiars, així com als professionals i voluntaris que aquí treballen benemèritament.

Voldria, també, manifestar la meva reconeixença a les Autoritats, invitant-les a maldar perquè els serveis socials arribin sempre als més desvalguts, i als qui amb el seu generós recolzament sostenen entitats assistencials d'iniciativa privada, com aquesta Escola d'Educació Especial del Nen Déu. En aquests moments, en els quals moltes llars passen serioses dificultats econòmiques, els deixebles de Crist hem de multiplicar els gestos concrets de solidaritat efectiva i constant, manifestant així que la caritat és el distintiu de la nostra condició cristiana.

Con la dedicación de la Basílica de la Sagrada Familia, se ha puesto de relieve esta mañana que el templo es signo del verdadero santuario de Dios entre los hombres. Ahora, quiero destacar cómo, con el esfuerzo de ésta y otras instituciones eclesiales análogas, a la que se sumará la nueva Residencia que habéis deseado que llevara el nombre del Papa, se pone de mani esto que, para el cristiano, todo hombre es un verdadero santuario de Dios, que ha de ser tratado con sumo respeto y cariño, sobre todo cuando se encuentra en necesidad. La Iglesia quiere así hacer realidad las palabras del Señor en el Evangelio: «*Os aseguro que cuanto hicisteis con uno de estos mis humildes hermanos, conmigo lo hicisteis*» (Mt 25,40). En esta tierra, esas palabras de Cristo han impulsado a muchos hijos de la Iglesia a dedicar sus vidas a la enseñanza, la bene cencia o el cuidado de los enfermos y discapacitados. Inspirados en su ejemplo, os pido que sigáis socorriendo a los más pequeños y menesterosos, dándoles lo mejor de vosotros mismos.

En el cuidado de los más débiles, mucho han contribuido los formidables avances de la sanidad en los últimos decenios, que han ido acompañados por la creciente convicción de la importancia de un esmerado trato humano para el buen resultado del proceso terapéutico. Por eso, es imprescindible que los nuevos desarrollos tecnológicos en el campo médico nunca vayan en detrimento del respeto a la vida y dignidad humana, de modo que quienes padecen enfermedades o minusvalías psíquicas o físicas puedan recibir siempre aquel amor y atenciones que los haga sentirse valorados como personas en sus necesidades concretas.

Queridos niños y jóvenes, me despido de vosotros dando gracias a Dios por vuestras vidas, tan preciosas a sus ojos, y asegurándoos que ocupáis un lugar muy importante en el corazón del Papa. Rezo por vosotros todos los días y os ruego que me ayudéis con vuestra oración a cumplir con delidad la misión que Cristo me ha encomendado. No me olvido tampoco de orar por los que están al servicio de los que sufren, trabajando incansablemente para que las personas con discapacidades puedan ocupar su justo lugar en la sociedad y no sean marginadas a causa de sus limitaciones. A este respecto, quisiera reconocer, de manera especial, el testimonio el de los sacerdotes y visitantes de enfermos en sus casas, en los hospitales o en otras instituciones especializadas. Ellos encarnan ese importante ministerio de consolución ante las fragilidades de nuestra condición, que la Iglesia busca desempeñar con los mismos sentimientos del Buen Samaritano (cf. Lc 10,29-37).

Homilia del bisbe auxiliar de Barcelona, Sebastià Taltavull, en el 125
aniversari de la Fundació de l'Obra Social del Nen Déu

I ara, un himne a la vida en aquesta festa de l'Anunciació del Senyor. Dues experiències fortes aquesta setmana: dues famílies, en el moment del naixement dels seus fills amb greus deficiències. Se'ls proposa l'avortament. El risc és molt gran. Però confien plenament en Déu que els ajudarà a acollir i a estimar els seus fills que han de néixer.

Maite, la mare de Tomàs (que fa poc que ha nascut) amb el seu marit ens ho expliquen i no es cansen de donar gràcies a Déu. Són feliços estimant i ajudant el seu fill.

Rosi, també la mare de Samuel (ara té 9 anys) en fa un llibre i dona gràcies a Déu. La fe dels pares ha salvat aquests infants i són els mateixos pares que creuen i defensen que el seu fill té tot el dret a viure. I per això hi són ells, per estar al seu costat, ajudar-lo i estimar-lo sempre.

Preguem per ells i per tantes altres famílies, que sentin l'escalf del nostre afecte i comptin sempre amb la nostra pregària.

Sebastià Taltavull Anglada

Bisbe auxiliar de Barcelona i Administrador apostòlic de Mallorca